

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 995: Cho Nên Nhân Quả Thật Đáng Sợ. Gieo Nhân Thiện Ất Được Quả Thiện

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 086)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cho nên nhân quả thật đáng sợ. Gieo nhân thiện ắt thu được quả thiện.】

Đây là điều mà Phật đã dạy chúng ta ở phần trước của bộ kinh này: “Ứng vô sở trụ, nhi sinh kỳ tâm” (Nên không trụ vào đâu, mà sinh tâm ấy). Vô trụ là được rồi, là không có việc gì nữa rồi, tại sao còn phải sinh tâm? Chính là vì nhân quả chẳng không. Phật dạy chúng ta phải sinh tâm Vô Thượng Bồ Đề, Phật dạy chúng ta phải sinh tâm giác ngộ, đó cũng chính là nhân thiện quả thiện được nói đến ở đây. Có sao lại phải sinh ác tâm, có sao lại phải biến ra ác quả của ba đường ác? Từ đó có thể biết, không chỉ lục đạo, mà ngay cả người làm chủ của mười pháp giới, cũng chính là bản thân mình. Các tôn giáo khác nói về Đấng Tạo Hóa, Đấng Tạo Hóa là ai? Đấng Tạo Hóa chính là bản thân mình, chính là ý niệm của mình. Quý vị có một thiện niệm thì hiện ra cảnh giới thiện, một ác niệm thì hiện ra cảnh giới ác, y báo và chánh báo trang nghiêm của mười pháp giới đều từ tâm tưởng mà sinh ra. Đạo lý này được giảng rất thấu triệt, rất rõ ràng, do đó chúng ta đối với pháp môn niệm Phật tin sâu không nghi ngờ. Có người nói, những đồng tu tu Tịnh Tông chúng ta, niệm một bộ kinh sẽ không thành tựu, niệm một câu A Di Đà Phật là không được! Quý vị nghe xong thấy thế nào? Nếu như quý vị không có trí tuệ, nghe họ nói vậy, sẽ cảm thấy rất có lý; nếu như quý vị có trí tuệ, nghe xong sẽ cười xòa. Vì sao vậy? Tất cả các pháp từ tâm tưởng sinh. Trong tâm tôi tưởng Phật thì sẽ thành Phật, một bộ kinh đó làm sao lại không được? Một câu A Di Đà Phật làm sao lại không được? Chẳng những được, mà chắc chắn được! Niệm Phật thành Phật, niệm Phật là nhân, thành Phật là quả, niệm Bồ Tát thành Bồ Tát. Cho nên người không biết niệm, niệm rất nhiều, niệm rất loạn, kết quả là họ chẳng thành tựu được gì cả,

bởi vì quá loạn, không thể cảm ứng được một quả thuần chánh. Họ niệm quá tạp, niệm quá loạn, đây chính là điều chúng ta thường nói là công phu không đắc lực. Muốn công phu đắc lực, thì phải “thâm nhập một môn”.

Trong sáu cương lĩnh tu học của Bồ Tát, Tinh Tấn, trong Lục Độ Ba La Mật, Tinh Tấn có ý nghĩa gì? Tinh là tinh thuần, tinh nhất. “Nhất” (Một) mới là tinh, “Nhị” (Hai) thì không còn tinh nữa, quý vị phải hiểu rõ đạo lý này. Tinh nhất, tâm mới được định, phía sau chính là thiền định, điều này không thể không biết. Thiền định không phải là mỗi ngày ngồi kiết già diện bích (xoay mặt vào tường), thiền định mỗi ngày ngồi kiết già diện bích không có tác dụng. Thiền định là ở ngay trong đời sống hằng ngày, thiền định là ở ngay trong công việc mỗi ngày của chính chúng ta, thiền định cũng ở ngay trong sự đối nhân xử thế giao tiếp hằng ngày. Bên ngoài không dính mắc tướng, bên trong không động tâm, đó chính là thiền định. Không khởi tâm, không động niệm là định; không phân biệt, không chấp trước là tuệ. Định Tuệ học ở đâu? Tu ở đâu? Hoàn thành ở đâu? Chính là trong đời sống hằng ngày. Điều này không thể không biết, tuyệt đối không được hiểu lầm. Biết được nhân quả chẳng không, người đó nhất định sẽ đoạn ác tu thiện, chẳng những không làm việc ác, mà ngay cả một ác niệm họ cũng sẽ không khởi sinh. Đây chính là cái gọi là “Bồ Tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả”.